

Daima...

-2-

Daima

“Yoldaş Mektuplar”

Ayıştığı Kitaplığı
Zindan Türkü Söylüyor / 2
Kitabın Adı: Daima

Yayına Hazırlayan:Sıla Erciyes
Birinci Basım: 19 Aralık 2009

İSBN: xxx
Yayın Sertifika No:15814

Baskı: Estet Ajans Matbaacılık
Merkezefendi Mah. Fazılpaşa Cad. 4. Zer San.
Sit.No: 16/26 Topkapı / İstanbul Tel: 212 565 17 74

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık
Sofular Cad. Sofular Mah. 8/3 Fatih / İstanbul
Tel&Fax: 212 533 32 57
www.mucadelebirliđi.com

*Ölümsüzlüğü Yaratan
Tüm Savaşçılara...*

Önsöz

Bir tarihi, bir olayı, bir anı en iyi anlamının yolu her halde o dönem yazılmış mektuplara başvurmaktır. Tıpkı bir fotoğraf karesinde somut olarak bize yansıyan an gibidir mektuplarda somutlaşan gerçek. Biz de 19 Aralık ve sonrası yaşanan Ölüm Orucu eylemini, ölümsüzleşenlerimizi kendi mektupları, onlara yazılan mektuplar ve onların ardından yazılan mektuplarla anlatalım istedik. Belki oturup anlatmaya kalksak o günleri ve ölümsüzleşenleri, o döneme ait mektuplar kadar inandırıcı olamayacak, geçmişe övgüler diziyoruz sanılacaktı. Oysa hiçbir itiraza yer bırakmayacak kadar gerçek o satırlar. Onların büyük bir mütevazılıkla mevsimler boyu yürüdükleri yolu anlatmaya kalksak istemeden de olsa kendimizden bir şeyler katacak, bu da belki yalnızca bir övgü olarak anlaşılacak. Sibel'in günlüğüne düştüğü şu notlar kadar sade ve yalın hangimiz anlatabiliriz onların içinde bulunduğu ruh halini...

“Yaptığım eylemin tarihsel önemini biliyorum, ama yine de 19-22 Aralık günlerinde yaratılan dizelerin yanında ne kadar sönük kalacak benim ki, diye düşünmekten alamıyorum kendimi. Hele de Deniz'leri, 13 Mart savaşçılarını düşünürken; onların yüzde yüz bir ölüm karşısında sloganlarımızı haykırışını... Ama yine de hayıflanmıyorum, ölüm bu kez kaçsa bile, önümüzden bir yerden mutlaka çıkacak karşımıza. Ve bizler, yaşamayı bunca çok seven Leninistler, destana yeni dizeler eklemeye devam edeceğiz. Bizler yaşama sevincimizi, ölüme ve tüm engellere meydan okuma kararlılığımıza borçluyuz.”

Ölüme doğru giderken yaşama sevinciyle dolu olmak... Bu soruyu Sibel de soruyor kendine... “Yaşama sevinci ve umut... (...) 19 Aralık’tan beri, yaşadığım her gün, diğerlerinin durumu konusundaki merak ve endişe ile birlikte, en yoğun yaşadığım iki duyguydu. Onca yoğun meraka ve endişeye rağmen yaşadığım bu duyguların nedeni neydi? Bu sorunun cevabını bulmak için çok fazla düşünmem gerekmedi. Elbette ki, insanın içine bahar havası çeker gibi ferahlatan, tüm çelişik duygulara set olan bu hislerin nedeni eylem’di. Kendi eylemimiz. “Eylem umudun anasıdır” sözünü hatırladım. Bu sözün anlamını yeni keşfetmiş gibi etkilendim. Bir cümle nasıl bu kadar derin bir anlamla yüklü olabilir, diye düşünmekten kendimi alamadım. Eylemimiz, umudumuzun anasıdır; bilincimiz ve kararlılığımız ise eylemimizin. Bilinçle ve kararlılıkla başladığımız eylem, bizim 19 Aralık’tan sonra karşı karşıya geldiğimiz faşist güruhu hayrete düşüren yaşama sevincimizi ve umudumuzu doğurdu. Umudumuz ve yaşama sevincimiz coşkumuzu ve kararlılığımızı kamçıladı...”

“O mükemmel ağacın ufacak da olsa bir yaprağı olabilmenin, bunu tüm yoğunluğuna duyumsayabilmenin, yüreğinde patlamak için sabırsızlanan tomurcuğa hayat verebilmenin mutluluğunu, bahtiyarlığını” hisseden Aysun, yaptığını eylemin tarihsel öneminin farkında ama sıradan günlük bir işi yapar gibi sakin ve kendinden emin...

Aysun ve Sibel’e ait tüm mektupları, onlardan kalan defterleri bir araya getirdiğimizde gözyaşlarımıza engel olamadığımız birçok an yaşadık. Çalışmaya başlamak için oturduğumuzda mektupların başına, arasından çekip aldığımız ilk mektup 22 Nisan günü yazılmış ve şu satırlarla başlıyordu:

“Şimdi ben, ne yapayım bu mektubu, siz söyleyin. Masamın üzerinde duruyor. Zarfa konulmuş, üstüne adres yazılmış. Ama artık gitmeyecek. Bu nasıl bir kader, tam mektubu bitirdim, zarfı hazırladım, dakika geçmeden, O’nun haberi geldi. Söyleyin ne yapayım bu mektubu?”

Biz de bilemedik ne yapacağımızı o mektubu... Çalışmaya başlayamadan ara vermek zorunda kaldık... Uzun süre kaldı o mektup elimizde... Bizi duraklatan ilk mektup değildi bu... Hele bir tanesi vardı ki hangi söz anlatabilirdi Aysun’un kararlılığını ve soğukkanlılığını, bir hastane odasında küçük bir kağıda düşülmüş

notlardan daha iyi...

“21 Nisan

00.10... bir şeyler anlatmak istercesine elini ayaklarını oynattı. Sürekli konuşuyorum, o da cevap vermek ister gibi. Ama tek ses çıkmıyor ağızından, gözleri açık.

00.15... Eli elimdeyken kolunu hafifçe yukarı kaldırdım. Kendi indirdi. Ağızını kapattı, dişlerini kenetleyip birkaç kez oynattı.

00.20... Gözünden bir damla yaş süzüldü. Çok hafif sesler çıkardı.

00.30... Nabız 48

00.35... Ağızını iyice açıp derin derin nefes almaya başladı.

22 Nisan

01.00... Daha rahat nefes alması için başının altına ince bir yastık koydum.

01.05... Altına yaptı. Altını değiştirdik.

01.30... Solunum 16

01.45... Derinden sesler çıkardı

01.50... Solunum 5

02.08... Bayraklaştı”

Kitap çalışmasının sonuna doğru elimize ulaşan yazı ise bizi Aysun’un Kartal Hastanesindeki son günlerine götürdü. Bir ananın kaleminden dökülen satırlarlar... Bir yatakta kızı diğerinde Aysun... Seven ve yiğit bir ananın tanıklığı... “Kilitlenmiş kale kapısı gibiydi / Doktor Mengene o kapıyı açamazdı” dizelerinin doğuşuna neden olan anlara...

“...kilitlendiği bir nokta vardı ve aralıklı da olsa beynine hükmedebiliyordu. Doktorlar günde birkaç kez gelip serum takılması gerektiğini söylüyor, o hep: “Hayır!” diye yanıt veriyordu. Soruyorlardı:

-“Senin adın Aysun mu?”

-“Hayır!”

-“Serum takalım mı?”

-“Hayır!”

- Bu kaç, diyordu hemşire parmaklarını göstererek?

Aysun’sa, hep: “Hayır! Hayır!” diyordu. Sürekli söylediği buydu.”

“Kilitlenmiş kale kapısı gibiydi” Aysun... Hiçbir güç onu yolundan çeviremezdi... Onun yaşama sonsuz bağlılığına tanık olanlar, acaba, diye sormuşlardı kendilerine... “Bu yolu sonuna kadar yürüyebilir mi?” Ama Aysun kendi bildiği tarzda yürümüştü ölümün üstüne üstüne... Sibel’i fazla bekletmemişti...

19 Aralık günlerinden bu yana bizler de canlarımızı anlatabilmenin derdindeydik. Hiçbir şey yeterli gelmiyordu, ne yazdıklarımız, ne söylediklerimiz. “O kadar zor ki bu... Yani anlatabilmek her şeyi, tüm yaşadıklarımızı... Dağlanarak, yüreğimi zorlayarak... Yazamıyorum, yetmiyor benim şairliğim... belki yaşamak tüm bunları... belki yettik buna ama ya destansı insanlık savunusunu anlatabilmek... İşte buna yetmiyorum. Ve buna kahroluyorum. Anlatmak gerek, zorlamak gerek... anlatmak gerek tüm bunları... Sadece tarihe not düşmek biçiminde değil. Şiirle romanla, öyküyle, türküyle, bugünü yarına taşımanın en etkili olan bütün yollarıyla anlatmak gerek.” Anlatacağız da ama önce kendi satırları kendi dizeleriyle anlatalım dedik. Aysun’u... Sibel’i... Aynil’i...

Aynil... 96 Ölüm Oruçlarının tanığı ve sanığı... O yıllarda Çanakkale Tüm Bel-Sen Başkanı ve İHD üyesi olan Aynil 69 gün boyunca zindan kapılarında, kitle örgütleriyle sokakta gün gün takipçisiydi bedenini ölüme yatırmış olan canların... Ayçe İdil Ermen’in ölümsüzleşmesinin ardından yüreğinin sesini dinleyen Aynil, çalıştığı belediyenin hoparlöründen tüm Çanakkale’ye bu ölümsüzlük haberini vermiş ve herkesi uğurlama törenine davet etmişti. Ardından tutuklandı, işinden atıldı. Hala sır perdesi aralanmamış bir trafik kazasında Aynil ve Rasim’i kaybettik. Aynil’in mektupları, çalışmaları ve fotoğrafları ile üç kadınıımızı bir kitapta birleştirmek istedik.

Uzun bir çalışmanın ardından hazırlıklarımız bitti. Orada burada dağınık halde bulunan mektupları bir araya getirmekle başladık işe... Özenle korunan, saklanan mektuplar bir araya geldiğinde –ki bunlar çok küçük bir kesiti o sürecin– işimizin hiç de kolay olmayacağını anladık. Öncelikle tek cilt olarak çıkarmaktaki amacımız ama çalışma ilerledikçe bunun mümkün olmadığını gördük. İki cilt olarak yayınlamaya karar verdik. İlk ciltte Aysun, Sibel ve Aynil’in kendi mektupları ve onların ardından yazılan mektuplar yer aldı. İkinci cilt ise 19 Aralık sonrası ve Ölüm Orucu eylemi süresince hücrelerden tutsakların birbirlerine yazdıkları mektuplardan oluştu.

Mektuplara sığdıramayan her duygu, özlem bir kelimenin sırtına yüklendi satırların sonunda. “..... Daima.”

Böylece adı “Daima” olan kitabımız iki cilt olarak siz okurlarla buluşmak için hazır hale geldi.

Kitabı okurken, yabancı ellerin, düşman ellerin yaptığı tahribatlara tanık olacaksınız. Nerede yoldaş yazıldıysa, nerede umuttan, kararlılıktan, sevgi ve coşkudan bahsedilmişse orada inatla karalayan bir düşman elini göreceksiniz. Bir tutsağın karakalem çizdiği Filistinli bir çocuğun küçük elleriyle yaptığı zafer işaretinden korkan ve küçük parmakların üzerini karalayan bir zihniyet... Bir tutsak öfkeyle yazıyor karalayan eller için, “İşgüzarın biri ne kadar Aysun yazıyorsa, karalamayı kendine iş edinmiş. İşin psikolojik, bilmem ne türden ıvır-zıvır hesaplarına projelerine girecek değilim. Varsın onlar, 70 yıllık Nazi projelerini hayata geçirmeye uğraşınlar. Onca mürekkep yalamışlığımca bildiğim, öğrendiğim bir şey var. Bizim de günümüz gelecek. Demirden de dökseler bu betonları... Prangalara da vursalar... Yahut kör karanlıklara atsalar...”

Korkuyorlar çünkü... şafaktan korkuyorlar... görmekten... duymaktan... dokunmaktan korkuyorlar... sevmekten korkuyorlar... ümitten korkuyorlar... ve sanıyorlar ki ne kadar yaşama da ir güzellik varsa onun üzerini çizerek bizi yaşamdan, halkların kolektif düşünden uzaklaştıracaklar... Yanılıyorlar... Bir kere söylendi o sözler, yazıldı o güzel duygular... Kimsenin gücü yetmeyecek hücre hücre ölümün üzerine yürüyen 122 insanımızı unutturmaya... Onların tarihe düştüğü notlardan nice destanlar çıkacak Homeros’u kıskandıracak düzeyde...

Aralık 2009

Kitabı okurken, yabancı ellerin, düşman ellerin yaptığı tahribatlara tanık olacaksınız. Nerede yoldaş yazıldıysa, nerede umuttan, kararlılıktan, sevgi ve coşkudan bahsedilmişse orada inatla karalayan bir düşman elini göreceksiniz. Bir tutsağın karakalem çizdiği Filistinli bir çocuğun küçük elleriyle yaptığı zafer işaretinden korkan ve küçük parmakların üzerini karalayan bir zihniyet... Bir tutsak öfkeyle yazıyor karalayan eller için, "İşgüzarın biri ne kadar Aysun yazıyorsa, karalamayı kendine iş edinmiş. Varsın onlar, 70 yıllık Nazi projelerini hayata geçirmeye uğraşınlar. Bizim de günümüz gelecek Demirden de dökseler bu betonları... Prangalara da vursalar... Yahut kör karanlıklara atsalar..."

Korkuyorlar çünkü... şafaktan korkuyorlar... görmekten... duymaktan... dokunmaktan korkuyorlar... sevmekten korkuyorlar... ümitten korkuyorlar... ve sanıyorlar ki ne kadar yaşama dair güzellik varsa onun üzerini çizerek bizi yaşamdan, halkların kolektif düşünden uzaklaştıracaklar... Yanılıyorlar... Bir kere söylendi o sözler, yazıldı o güzel duygular... Kimsenin gücü yetmeyecek hücre hücre ölümün üzerine yürüyen 122 insanımızı unutturmaya... Onların tarihe düştüğü notlardan nice destanlar çıkacak Homeros'u kiskandıracak düzeyde...

978-605-61008-3-3

9 786056 100833